

Leerrede over Johannes 13: 1 t/m 17, uitgesproken op Zondagmorgen 17/03/46 te Schiedam door H. Hofman, evangeliëdienaar.

Zingen - Psalm 68: 13

Lezen - Johannes 13

Voorrede:

Het is een zeer verheven lied, dat wij zo even zongen, hetwelk onberijmd luidt: "Looft God in de gemeenten, den Heere, gij, die zijt uit den springader van Israël!" De aanleiding waartoe wij also onze dienst begonnen is, doordat mijn ziel vervuld werd omtrent die arbeid van Christus en dat wij in deze week Zijn zwaar lijden gedenken. Dat Hij Zich heeft dood geliefd om ons vanuit de laagste staat op te voeren en tot het hoogste goed te brengen; vanuit een staat van oordeel en vervloeking, tot heerlijkheid, om in aanschouwen God onze Schepper, te kunnen en te mogen ontmoeten.

Wat voorwaar een zaak is, die een ieder - die door de Geest Gods vanaf het begin der openbaring is aangeraakt - opgewekt heeft tot lof en eer aan die hoge Majesteit. Want hetgeen der wet onmogelijk was, dewijl zij door het vlees krachteloos was, heeft God - de Auteur en Uitdenker van dat gezegend en verheven heilswerk - Zijn Zoon gezonden in gelijkheid des zondigen vleses, en dat voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees. Opdat daardoor het recht der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest.

Dus, die God, tegen Wie wij gezondigd hebben, is de auteur, en de oorsprong. Die bedacht zulk een werk, om de verloren en machteloze zondaar, weer tot de heerlijkheid - waar hij uitgevallen is - op te voeren. Zijn dat geen zaken tot lof en heerlijkheid aan Zijn Majesteit? Is het wonder dat daartoe de heiligen hun naasten opgeroepen hebben, ja, dat het zelfs zo geweest is, dat zij niet alleen de redemachtige schepselen opriepen: "Komt, laat ons samen Israels HEER", maar ook de redeloze schepselen, de dieren der aarde, de vogelen des hemels, zelfs de vissen in de wateren, zeggend: "Looft de HEERE".

Bedenken wij eens een ogenblik, een mens, een schepsel Gods zijnde, nu van God onze Schepper gescheiden. Want de zonde tussenbeide gekomen zijnde, heeft een breuk gemaakt tussen Hem en ons, die van onze zijde onmogelijk te helen is. In een staat te zijn, macht- en krachteloos door de zonde, zodat wij, eerder de glans van de zon kunnen verduisteren dan, in die staat waarin wij zijn, verandering kunnen aanbrengen. Dat nu op de voorgrond treedt wat Zacharias deed zingen: "Die met ons lot bewogen, om ons van zond' en ongeval 't ontslaan, een ster in Jacob op doet gaan, De zon des heils doet aan de kimme staan."

Dat zijn de gedachten Godes, waarin de rampzalige zondaar in betrokken wordt, om hem hier al in vuur en vlam te zetten in liefde, dank en hoogachting, in hulde aan zulk een Schepper en eens de gelegenheid uit de Goddelijke genade zal verkrijgen, om de liefde, die Hij dan hier door de Heilige Geest instort, eens eenmaal naar buiten toe uit te brengen in volmaaktheid en aanschouwen. Ik vraag dan ook een wijle uw aandacht voor een gedeelte der Schrift, uit het ons zo even gelezen 13e hoofdstuk uit het Heilig Evangelie naar de beschrijving van Johannes. Doch zoeken wij vooraf het aangezicht des HEEREN om Zijn onmisbare zegen.

Tekst:

Het woord waarvoor wij uw aandacht vragen, vindt u in de eerste 17 verzen uit het ons zo even gelezen 13e hoofdstuk uit het Heilig Evangelie naar de beschrijving van Johannes.

Daar het een groot en ook een zeer bekend stuk en het ons zo even gelezen is - er wordt veel over gesproken - zal ik het niet herlezen, maar gemakshalve zullen wij met het spreken over 3 zaken handelen. In de eerste 4 verzen zijn vervat de tijdsomstandigheden en met welk gemoed Jezus de discipelen de voeten wast.

Dan volgt tot vers 10 de voetwassing zelf en wat daar ondermeer voorviel met Petrus en dan t/m vers 17 handelt Jezus wat Hij daarmee voorstelt en is dit dus als het ware een toepassing daarvan.

Eer wij hierover spreken, moeten wij met elkander maar eerst eens zingen het zeventiende vers uit Psalm 119:

Welzalig zijn d'oprechten van gemoed, ...

Leerrede:

Het hoofdstuk begint dan: "En voor het feest van het pascha, Jezus wetende, dat Zijn ure gekomen was, dat Hij uit deze wereld zou overgaan tot den Vader, alzo Hij de Zijnen, die in de wereld waren, liefgehad had, zo heeft Hij hen liefgehad tot het einde."

Des anderen daags hielden de Joden het Paasfeest. Gemakshalve, wanneer het vóór de dag viel dat zij Sabbath hielden, dan vierden zij het maar één dag later, dan behoefden zij maar één dag te verletten. Zo gaat het nu, waar de ware vreze Gods niet is, daar doet men met het Woord zoals het ons lijkt. Zij vragen niet wat wil God, zij zeggen: "wat lijkt ons."

Jezus doet niet zo, Hij viert het Paasfeest op de wijze en op de tijd, welke door God was verordend. Immers, wij weten dat het Paasfeest dateert vanaf de uittocht uit Egypte en nu wist Jezus Zelf dat Hij in eigen persoon daarmee als voorgesteld en afgebeeld werd. Hij was het ware Paaslam, waar Paulus later van zegt: "Want ook ons Pascha is voor ons geslacht, namelijk Christus", opdat de verderver ons niet zou raken en wij uit Egyptische dienstbaarheid uitgevoerd zouden worden in de vrijheid der kinderen Gods en in het geestelijk Kanaän zouden rusten.

Zo is het met Christus gesteld, dat Hij Zijn 12 discipelen om Zich vergadert, om met hen het Pascha te houden naar inzetting en recht, op de ware tijd, dus op de dag of op de avond, voordat de Joden het vierden, op de dag, voordat Hij als het ware Paaslam ten offer gebracht is. Zo heeft de Zone Gods Zichzelf eerst nog willen sterken met het eten van het Pascha, waartoe Hij ook, na de voetwassing, het Heilig Avondmaal heeft ingesteld en ook Zichzelf daarmee gesterkt heeft.

Men mocht zeggen: "Hé, dat gij zodanig spreekt over de Zone Gods, met Zichzelf te sterken". Ja, maar wij hebben - wanneer wij spreken over het lijden en sterven van de Zoon van God - ermede rekening te houden, dat Hij waarachtig God maar ook waarachtig mens is. Die twee naturen zijn in één Persoon, samen vaardig. Maar Christus' Goddelijke natuur heeft niet geleden, want de Godheid kan niet lijden. Wij zien hier dus de Godmens, de mens Jezus Christus, in ons vlees, in onze natuur, de broederen in alles gelijk, uitgenomen de zonde, opdat Hij één voor allen, alles voor ons zou doen, het één zowel als het ander. Als mens in onze plaats, daar de Goddelijke gerechtigheid vorderde: de natuur die gezondigd had, die moet voor de zonde betalen, zo is dat ook Christus wil. Daar stond van Hem geschreven: "Ik heb de pers alleen getreden."

De Zone Gods wist, dat wat Hij moest doen, geheel alleen moest doen. Hij wist - daar Hem alle dingen bekend zijn - dat Hij door allen verlaten zou worden, Zelfs door Zijn geliefde discipelen. Dat Hij dus alleen zou komen te staan. Daarom zeg ik op grond hiervan, dat de Zone Gods als mens in onze plaats Zich aan de inzetting Gods heeft versterkt, om te gaan doen wat gedaan moest worden.

Wij zullen niet te ver uitweiden over het Pascha en over het avondmaal, dat bij de Joden de hoofdmaaltijd uitmaakt in tegenstelling bij ons, die het middagmaal als hoofdmaaltijd beschouwen.

Hier lezen wij, dat: "Jezus de Zijnen die in de wereld waren, liefgehad heeft; zo heeft Hij hen liefgehad tot het einde." Dat sluit in, dat de Zone Gods wel wist dat Hij, noch van Zijn discipelen noch van Zijn ganse kerk, iets te verwachten had, tenzij Hij het ze eerst gaf. Hebben jullie de Zone Gods - hoe oud je ook bent - ooit wel eens iets toegebracht?

Nu, ik moet bekennen, ik nooit. Als ik Hem iets toegebracht heb, dan is het geweest: "Het is alles van U, en wij geven het U uit Uw hand". Nu is het alleen de reine, de zuivere, de goddelijke liefde, de dienende liefde van Jezus, Die voert heerschappij.

Hij heeft lief en blijft liefhebben, al weet Hij wat er te geschieden staat: straks vluchten zij allen, verloochent Petrus Mij tot driemaal toe, zeggend: "ik ken deze Mens niet". Als het van Petrus of van ons afhangt, was het eeuwig mis, maar nu hangt alles af van die Ene, de mens Jezus Christus, Hij heeft lief tot het einde.

Vervolgens is hier sprake van de tijd - het is avond - en hoe de Zone Gods gesteld is n.l.: brandend in liefde en dat tot het einde. Daarbij kwam nog een voorval dat wij ook even zullen aanstippen: "En als het avondmaal gedaan was, (toen nu de duivel in het hart van Judas, Simons zoon, Iskariot, gegeven had, dat hij Hem verraden zou)." Ook dat er nog bij, het was één van de discipelen.

Van nature is er geen onderscheid tussen mensen en mensen, wij zijn allen even diep verdorven. Doch, onder hun zonden, werkt innerlijk bij elf van de twaalf discipelen die gebondenheid aan Jezus waardoor zij onverbrekkelijk aan Hem verbonden zijn en daaruit alle goeds van Hen verwachten.

Bij Judas is dat echter zo niet, die is vanaf het begin anders geweest. Het liep bij Judas niet over zijn zonden, want deze man leeft in zijn zonden. Hij is een verstandig ontwikkeld persoon en draagt de beurs. Uitwendig draagt hij dus het aanzien van de discipel, maar inwendig is het zo bij hem: Jezus, Die zulke wonderen werkt, Die moet wel opgang vinden bij het volk. Judas had geen inwendige godsdienst, bij hem leefde: waar kan ik eer behalen. Nu is het zelfs zo, dat als hij bij gelegenheid - toen Maria, Jezus zalfde - bemerkt dat Hij hem in de kaart keek, dus zijn innerlijke gesteldheid -- geld, geld, geld, bij hem de boventoon voert -- als ontdekt ziet, dan gaat de boosheid dermate aan het werk, dat hij Jezus zoekt over te leveren voor een handvol geld, dan krijgt hij ook wat. Jammerlijke staat!

Maar Jezus' liefde blijft onveranderlijk. Het is zo gesteld, dat Hij met Judas nog het avondmaal wil houden. Hier wordt niet bedoeld het Heilig Avondmaal - toen was hij al heen - maar zij hebben gezamenlijk het avondeten gebruikt. Als wij nog apart lezen, dat Jezus met hem nog het Pascha heeft gegeten, is dat alles nog bewijzende Zijn liefde. Maar het stuit af op het harde hart van Judas, doch Jezus liefde blijft dezelfde.

Verder lezen we: "Jezus, wetende, dat de Vader Hem alle dingen in de handen gegeven had, en dat Hij van God uitgegaan was, en tot God heenging." Merk toch eens even op, zo noemt Johannes het hier, zo verklaart hij als de innerlijke gesteldheid van de Zone Gods. Hem stond mishandeling te wachten, veroordeling, dat Hij gekruisigd zou worden, de smadelijkste, de smartelijkste en schandelijkste dood. Het wordt hier eenvoudigweg genoemd: "een gang." Dat kan toch alleen de liefde die over alle bergen heen ziet, over alle jammer en ellende. Zo is Christus Goddelijke liefde, de drijfveer: Hij bemint zondaars. Dat is de drijfveer in Christus' hart.

De Vader had Hem alles op de hand gesteld en de Zone Gods beoogt zódanig de eer Zijns Vaders en de zaligheid van Zijn ellendigen, alsof er niet zo'n schrikkelijk lijden voor de deur staat, maar neemt zulk een lage plaats in, waarvan wij lezen: "Hij stond op van het avondmaal, en legde Zijn klederen af, en nemende een linnen doek, omgordde Zichzelf. Daarna goot, Hij water in het bekken, en begon de voeten der discipelen te wassen, en af te drogen met de linnen doek, waarmede Hij omgord was."

Wij weten dat men in Oosterse landen niet op schoenen liep, maar men had sandalen aan. De wegen waren stoffig, als het regende modderig, zodat het bij de burgerlijke beleefdheid behoorde, dat als iemand een huis binnenkwam, de jongste van dat huis, of anders een slaaf, gereed stond met water en een doek om de voeten te wassen.

Het was het minste en geringste werk. Wanneer David in Psalm 60 er over handelde, dat God in Zijn heiligdom gesproken heeft, dan leest men hiervan: "Op Edom zal ik mijn schoen werpen!" Dat werd wel gedaan nadat een slaaf de sandaal had losgemaakt, en daarna over zijn hoofd werd geworpen. Dat was dus het minste werk, het voeten wassen, waaruit ook Johannes de Doper zegt, dat hij niet waardig was de schoenriem van Jezus schoenen te ontbinden.

Nu vernedert Jezus Christus Zich zódanig. Hij gaat het allerminste werk doen: slavendienst. Hij gaat voeten wassen. Kan de Zone Gods -door hen de voeten te wassen - nog een lagere plaats innemen voor Zijn discipelen, Zijn leerlingen? Neen toch. Hij neemt de laagste plaats in. Destijds was het de gewoonte om hurkend of liggend bij de tafel te zijn. Zo gaat Jezus de rij langs, wast ook Judas de voeten, doet ook hem nog deze geringe dienst en komt ten laatste bij Petrus, die de vurigste is. Petrus zegt: "Heere, zult Gij mij de voeten wassen? Jezus antwoordde en zei tot hem: Wat Ik doe, weet gij nu niet, maar gij zult het na dezen verstaan". Jezus legt hier de nadruk op: "Wat Ik doe." Ik, als de Zone Gods, als de Middelaar, als de Zaligmaker, als de van God gezondene. "Wat Ik doe, weet gij nu niet, maar gij zult het na dezen verstaan".

Nochtans gaat Petrus door, die volhardt bij hetgeen hij voor recht houdt. En Jezus houdt voor recht, dat Hij de voeten wast. Petrus houdt dat niet voor recht; Hij, de Heere der heerlijkheid, slavenwerk doen, dat is toch te gering?! Neen, Petrus houdt dat niet voor recht, en zegt daarom: "Gij zult mijn voeten niet wassen in der eeuwigheid". Dat is nogal een krachtige uitdrukking: nu niet en in der eeuwigheid niet! Zien wij wel, hoe Petrus handelt uit liefde tot Jezus, maar ook hoe verkeerd er in gehandeld kan worden? Al is het, dat Petrus, Jezus liefheeft, toch handelt hij verkeert, want Jezus heeft toch gezegd: "Wat Ik doe, weet gij nu niet, maar gij zult het na dezen verstaan". Dan moet Petrus maar toegeven en zeggen: "Ik weet het niet."

Wij zien, dat Petrus gelijk is zoals wij zijn. Nu zegt Jezus dit: "Indien Ik u niet was, gij hebt geen deel met Mij." Dat is hier een riskante zaak. Nu is het één van beide; want als hij niet toelaat dat Jezus hem de voeten wast, dan heeft hij geen deel met Christus. Dat houdt tevens in, ook geen deel aan de zaligheid. Want Christus heeft dat van de Vader verkregen om uit te delen. Heeft hij geen deel met Christus, dan ook geen deel aan de zaligheid. Hij wordt hier als het ware voor het feit geplaatst van leven en dood. Wat te doen? Rechtstreeks overgeven? Geen deel aan Hem hebben? Dan spreekt Petrus zich uit: "Heere, niet alleen mijn voeten, maar ook de handen en het hoofd." Doch Jezus' antwoord is: "Die gewassen is, heeft niet van node, dan de voeten te wassen, maar is geheel rein. En gijlieden zijt rein".

Wat hebben wij hier op te merken? Petrus - daar Jezus toch volhardt en zijn voeten wil wassen - wil het nu zódanig hebben, dat het water hem over het hoofd en de handen stroomt. Maar Jezus zegt, dat het alleen nodig is, de voeten te laten wassen.

Wat moet hier dan zinnebeeldig in vervat liggen? Hetgeen de Zone Gods hier spreekt, dat kan niet anders zijn dan dit: "Christus is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen." Zijn àmbt is dienen. Degenen, die deel aan Jezus willen hebben, moeten leren om zich te laten dienen. Al is het ook dat het tegen hun gemoed indruist, en zij dat niet verstaan en onderscheiden. Jezus wil hebben, dat wij ons laten dienen.

Nu staan er in de Schrift slechts twee wegen uitgedrukt: de weg des doods en de weg des levens. Op welke weg zijn wij van nature uit Adam? Wij betreden allen de weg des doods. Nu is het de Zone Gods, Die ons op de weg des levens wil brengen, daar kunnen wij onszelf niet brengen. Hier baat geen vroom gezicht, deugd, plicht en goed werk. Wij zijn buiten God en buiten Zijn gemeenschap.

Alleen de Zone Gods brengt ons door Zijn dienen op de weg des levens, daarbuiten is het niet. Onderscheide en versta een ieder dat voor zich. Hier baat geen godsdienst, kerk gaan e.d. Immers Jezus sprak: "Wanneer gij zult gedaan hebben al hetgeen u bevolen is, zo zegt: Wij zijn onnutte dienstknechten; want wij hebben maar gedaan, hetgeen wij schuldig waren te doen."

Gij hebt van node - daar van nature onze voeten de weg des doods betreden - dat Jezus u dient, dat de Zone Gods ons overzet op de weg des levens en ons de waarachtige genade schenkt. Dat is hetgeen wij nodig hebben. Dat doet Jezus in Zijn vrijmacht, op Zijn wijze.

Petrus verstaat deze zaak niet recht en is niet behoorlijk verlicht. Jezus - Die als het erover gaat, de Meester is - zijn voeten wassen? Neen! Gij zult mijn voeten niet wassen in der eeuwigheid. Maar als Jezus zegt: "Indien Ik u niet was, gij hebt geen deel met Mij", dan wil hij geheel overstromd worden om helemaal door Jezus gediend te worden. Maar, zo doet Jezus het ook niet. Hij doet het zoals Hij dat recht en goed acht. Immers, Jezus heeft alle macht in hemel en op aarde en de Vader heeft Hem alle dingen op de hand gesteld, dus ook de ganse Middelaars bediening.

Nu handelt Jezus over rein en niet rein zijn. Daarom zegt Jezus: "Die gewassen is, heeft niet van node, dan de voeten te wassen, maar is geheel rein". Jezus wil zeggen: wat Ik voor rein houd, is rein. Want Ik voer heerschappij in het Koninkrijk der genade. Nu moeten wij Hem de eer geven. Merk eens op, hoe die Koning nòg tot ons komt, met het bekken en met de doek. Ik bedoel daarmee: met de prediking van het Evangelie. Ook Hellenbroek spreekt daarvan in zijn vragenboekje dat, de Zone Gods altijd alleen heeft geleerd, en door Zijn Geest ons nog onderwijst. Antwoordt nu zelf eens: wat is de inhoud van de prediking des Evangelies? Is dat anders dan, dat wij met ons laten doen? Neen toch! Ook, dat wij in zulk een rampzalige staat zijn, dat wij niet één zonde kunnen doden, wij in ons hart niets kunnen veranderen. Uitwendig, kunnen wij ons anders gedragen, maar inwendig niet en God ziet het hart aan. Wij kunnen niets in ons hart veranderen. Als gij een hoofd hebt met zondige gedachten, dat kunt gij niet veranderen. En, willen wij zondaars, onszelf reinigen, eerst geschikt maken en dan genade krijgen? Neen, dat is de bedoeling niet.

Die Koning nodigt ons zoals wij zijn. "Hoor naar Mij" en: "Komt herwaarts tot Hij, die vermoeid en belast zijt." Gelijk degenen die de voeten gewassen werden, de schoenen uitgetrokken werden, zo wil Die grote Koning doen, dat wij ons hart aan Hem geven en Hem laten doen zoals Hij het wil.

In menig opzicht willen wij die Koning wel bedillen, want als het is, dat wij het zelf niet meer weten, wat moet ik beginnen - en ons tot die Koning wenden, Die ons openbaar brengt, dat Hij en Hij alleen Zaligmaker is, en dat wij ons in eenvoud van het geloof aan Jezus Christus zouden houden - hoe zijn wij dan?

Wij willen dat alle verkeerdheid en verdorvenheid ineens uit ons wordt weggenomen, maar dat wil de Koning niet, Die wil in ons werken in eenvoud des geloofs, dat Hij de Bedienaar des heiligdoms is. Zo wij ons zódanig aan Jezus houden, dan zullen wij wel eens zien, wat die Koning doet, en hoe Hij ons, Hem gaat verklaren, wat bij God waarachtig en rein is en dat ook wil gaan bevestigen.

Als wij niets anders hebben dan Jezus Christus en Dien gekruist, dat wij Hem erkennen tot Zaligmaker, dan zal de ervaring zijn, dat, wanneer de tijd aanbreekt en God waarachtig vordert en ge hebt niets anders dan Jezus Christus en al uw werken moet prijsgeven, dan zult gij leren kennen, dat in het gericht van God, de Zone Gods Zich zal bewijzen als uw Borg en Middelaar en ge gerechtvaardigd wordt in het gericht van God door het geloof in Christus. Alleen het geloof!

Wij willen veel zien, die Koning wil dat niet. Die wil hebben, dat wij geloven en niet dat wij veel zien. Want de zaak is steeds: Christus het leven, wij de dood. Dat heeft de Koning willen afbeelden in de voetwassing, dat Hij alles kan en wil doen zoals Hij en Hij alleen dat recht en goed acht. Zó heeft Petrus zich ook te onderwerpen. Hij spartelt wel tegen, maar de Koning heeft hem toch de voeten gewassen.

Zo doet Jezus nog bij een ellendige. In ellende, waarin hij ook is, daar doet Christus het werk. Het is toch zo'n echte Zaligmaker hè. Zijt gij nog nooit een ellendige geworden, waaruit het is, dat je alleen bent, dan pak je maar eens zoveel ellende en zoveel zonde aan, dat er niets anders over blijft dan Jezus. Gij zult ervaren, dat als je de nodige ellende aanpakt, daaruit ontdekt: "ik moet, ik moet in Jezus geloven." Wij zijn toch niet Remonstrants of Rooms, of gelijk het tegenwoordig in de godsdienst is, maar rechtzinnig: Jezus doet. Zo zijn de ellendigen die hun staat aanpakken. Zij weten niet meer dan dát. Als diegenen onder de prediking van het Woord komen, die kunnen het niet nalaten dat Christus alles is. Wij moeten ons aan Christus houden, dan zal wel in vrucht blijken, hoe dat bij God wordt aangemerkt. Daarom gedraag je als ellendigen en neem zoveel ellende aan, dat die Koning je eens onderhanden neemt en je eens dient en leert.

Zingen: Psalm 133 : 2

Die liefdegeur moet elk tot liefde nopen,

Verder lezen wij, nadat Hij gezegd heeft: "Die gewassen is, heeft niet van node dan de voeten te wassen, maar is geheel rein. En gijlieden zijt rein", laat de Koning erop volgen: "Doch niet allen." Want Hij wist, wie Hem verraden zou. Daarom zei Hij: "Gij zijt niet allen rein." Immers, die grote Koning beziet het hart en Hij zag, hoe bij Judas de hoogmoed was werkend en wonend. In plaats van, dat het hem vertederd dat Jezus hem de voeten wast, is het bij Judas zo: "Is dat nu het werk van een koning? Alles, alles was immers verkeerd en nu nog zulke dingen op de koop toe! Hier zien wij helemaal het beeld van één die in de zonde leeft.

Wat brengt daar het Evangelie teweeg? Vijandschap, haat. Wat verwerpelijk zijn zulke mensen, want het zijn geen begripszaken maar geloofszaken. Wanneer het geloof zijn oorsprong niet in God heeft, maar als een oppervlakkige zaak wordt aangenomen, dan komt er, als het er op aan komt, vijandschap voor de dag. Het dienen van Jezus, wat Hij aan zondaars doet, wordt niet begrepen. Judas was geen goddeloos mens, uitwendig was hij een vroom mens.

Nog een paar woorden tot besluit, dat wij tevens als een toepassing nemen.

Jezus vraagt: "Verstaat gij, wat Ik ulieden gedaan heb? Gij heet Mij Meester en Heere; en gij zegt wel, want Ik ben het. Indien dan Ik, de Heere en de Meester, uw voeten gewassen heb, zo zijt gij ook schuldig, elkanders voeten te wassen. Want Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat, gelijkerwijs Ik u gedaan heb, gijlieden ook doet. Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: een dienstknecht is niet meerder dan zijn heer, noch een gezant meerder, dan die hem gezonden heeft. Indien gij deze dingen weet, zalig zijt gij, zo gij dezelve doet."

De Koning wil dus, dat, wat Hij gedaan heeft als Hoofd, dat dát nu ook de leden onderling bij elkander zouden doen, elkander dienen. Hij geeft hier het voorbeeld, zodat het in de gemeente Gods niet is, dat de één boven de ander staat. Zo is het wel in de wereld, maar in de kerk behoort dat geenszins te zijn. Zij zijn allen broeders en die de meeste wil zijn, die wordt dan aller dienstknecht. Jezus was de Meester en Die werd aller Dienstknecht, Hij deed slavenwerk. Daarom kan daaruit een ieder Christen de rekensom opmaken, wat hem hier betaamt en wat hem hier past. Christus dient tot zulk een einde, dat het ons zou welgaan.

Hij dient daarom niet voor één keer. Hij wil in alles zorg dragen en zorg blijven dragen. Hij is ons uit God geworden, tot wijsheid, heiligmaking en verlossing. Doch, nu wil Hij niet van degenen die gediend zijn geworden, dat zij hier gaan als baronnen en baronessen; - hier ben ik, een gediende door Jezus Christus. Maar Hij wil dat zij zodanig zijn: - wat ik ben, ben ik uit de goddelijke genade.

Gelijk de olie in het vat door de zon beschenen, door de duigen naar buiten komt, zo ook de Christen naar buiten doet uitkomen wat hij in het hart heeft; ik ben door Christus gediend. Daardoor en daaruit wens ik mijn naaste te dienen met woord, raad en daad.

Nu wil ik u hier nog even op attent maken, dat Jezus zelfs Judas de voeten waste. Zullen wij dat allemaal goed onthouden, dat Jezus hem niet de rug toekeert. Hij heeft mij wel verraden en omdat hij een verrader is, wil ik niets meer met hem te maken hebben. Wij als mensen, doen soms zo. Want als die of die ons niet gezind is, dan keren wij zo iemand de rug toe, waardoor wij een smet brengen over het christendom. Dan zeggen anderen: is dat nu een christen?, die keert die en die de rug toe. Die zit nu al zo en zo lang te mokken en leeft nu al zo en zo lang in vijandschap met elkander. Waste Christus de voeten van Judas, zo hebben wij dan zelfs die ons vijandig gezind zijn, waar wij kunnen, ook te dienen. Dat wordt in de Schrift genoemd; vurige kolen op zijn hoofd hopen.

Laat dit een les zijn, zodat wij niet alleen elkander dienen in liefde, maar laat het zich ook uitstrekken tot diegenen, die anders gezind zijn en ons vijandschap bewijzen, door hen geen kwaad met kwaad te vergelden. Maar dat het voorbeeld dat Jezus heeft nagelaten zich uitsprekt in onze handel, wandel en daden. Als dat geschiedt, dan kunnen wij verzekerd zijn van de hartelijke toegenegenheid van Christus, Die ons aanmerkt als Zijn discipel, als Zijn volgeling, met verzaking van eigen licht en inzicht. Opdat wij niet zo maar oppervlakkig een christen genaamd worden, maar dat wij dat mogen zijn in der daad en waarheid.

Dat Die lieve, getrouwe Jehova door Zijn lieve Geest alzo in ons werke, opdat het in waarheid mag zijn: ik ben een christen. Dat ik mijzelf Gode ten offer breng, n.l. in verlating en in verzaking van alles, liefhebbende den Heere met mijn ganse hart, zijnde in betracht van Zijn reine en heilige wet. Want, de wet wordt immers vervuld door de liefde, gelijk Paulus zegt: "De liefde is de vervulling der wet." Gedenke ons daarin God almachtig om Zijns verbonds en grote Naams wil. Amen.

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-